

**ROMÂNIA
TE IUBESC**

PAULA HERLO | RAREȘ NĂSTASE
ALEX DIMA | COSMIN SAVU
PAUL ANGELESCU

ne
FACEM
BINE

Cuvânt înainte de
CRISTIAN LEONTE

O ANTOLOGIE DE FAPTE
EXTRAORDINARE VĂZUTE
ȘI VORBITE LA

**ROMÂNIA
TE IUBESC**

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

CRISTIAN LEONTE este prezent de 22 de ani în media, în radio, apoi în TV, la Iași și mai târziu la București. Cumva firesc, pentru că, deși ambii părinți au fost ingineri, matematica nu s-a prins de el niciodată. Foarte devreme a prins, însă, engleza, prin grija bunicii, și de aici gustul pentru programele jurnalistice străine. Acceptat în echipa PRO TV Iași ca prezentator, Cristian a trecut prin toate etapele „bucătăriei“ Știrilor PRO TV, inclusiv la București. Timp de mai mulți ani a fost gazda emisiunii de interviuri *După 20 de ani*. Când i s-a propus să prezinte noua emisiune de reportaje, a știut că se construiește ceva unic. Echipa de corespondenți era pur și simplu excepțională, și tocmai trecea la următorul nivel. „Sunt fantastic de bucuroși pentru echipă să le văd poveștile într-o carte Humanitas“, spune. Cristian este absolvent de Litere, pasionat de lectură, muzică și aer liber și își iubește din tot sufletul cei doi copii.

PAULA HERLO este de 20 de ani reporter al Știrilor PRO TV, deținătoare a Premiului Internațional Emmy pentru știri de televiziune. Paula s-a format la Arad, unde a terminat Facultatea de Textile și a fost acceptată la stația locală a PRO TV după o „preselecție la care a venit tot orașul“. Orașul și oamenii lui au urmat-o în suflet câțiva ani mai târziu, la București, așa cum au făcut și vacanțele la bunici, pe dealurile Buzăului. Tenace, precisă, adeseori severă cu subiecții și subiectele, Paula găsește grupurile cele mai vulnerabile în fața abuzurilor sau nepăsării, și cele mai puternice reportaje ale ei îi includ pe copiii neglijați, pe bătrânii uitați, pe bolnavii ignorați de sistem. Campaniile ei au fost premiate an după an, au schimbat legi și dau dovadă și speranță că jurnalismul de înaltă calitate schimbă vieți. Paula este voluntară activă în sprijinul activităților caritabile, iubește moda și timpul petrecut cu cei doi copii ai ei.

RAREȘ NĂSTASE este vulcanul echipei. Energia lui pare nesfârșită, și o folosește cu multă pasiune ca să-și urmărească în toate detaliile subiectul. Este curios, informat și glumeț și mereu găsește oameni din cei mai diferiți cu care să construiască povești memorabile, din serele Italiei, pe râurile patriei, până în laboratoarele NASA. De fapt, Rareș a fost mereu un mare călător, de când a lăsat malurile natale ale Dunării pentru primii pași în jurnalism la Timișoara, apoi spre București – către subiecte mari și campanii de impact. Îi plac sportul, timpul în natură cu familia, un joc video la vremea lui, și îi mai place să râdă.

ALEX DIMA are un talent aparte să găsească oameni fabuloși, cărora le vorbește pe limba lor și pe care îi face să se deschidă în cele mai bizare, stânjenitoare, încuetoare situații. Poate e o moștenire de la bunica sa din Pietroasele, care l-a învățat să ia toate cele ale vieții ca pe un dat. Și mai ales să zâmbească. De acolo îi vine și puterea de a nu rămâne mut sau înlemnit în fața nedreptăților, a prostiei, a răutăților pe care le descoperă de ani și ani în știrile, campaniile și reportajele lui. În același timp, format ca teolog, Alex caută mereu lumina în oameni care își depășesc nivelul și ridică o comunitate și, în cele din urmă, țara. Se dedică cu totul activităților caritabile în care crede, iubește natura și sportul, râde cu pasiune și e topit după fiica lui.

COSMIN SAVU s-a format ca jurnalist la Sibiu, la Universitatea „Lucian Blaga“, unde s-a și întors mai târziu, ca să predea. Video-jurnalismul l-a atras de la început, sau mai bine zis l-a ales pentru o carieră de reporter, producător, realizator la televiziuni naționale și, de 11 ani, corespondent special alături de echipa *România, te iubesc!*. Cosmin e specializat și antrenat în jurnalism de investigație, și îl găsește noaptea în redacție răsfoind și aliniind documente și cărți, așa *arheolog al corupției* cum își spune. Îi strălucesc ochii când îți povestește, zâmbind, că tocmai l-a prins mințind pe unul sau altul din marii zilei de azi și ieri, și are actele cu care să dovedească. An după an. Cosmin vede durerea de dincolo de zidurile prăbușite ale coloșilor privatizați cu cântec, oameni și comunități golite de sens și direcție în urma unor decizii istorice cel puțin discutabile. Cosmin e pasionat de natură și mișcare în aer liber, gătește cu plăcere cel mai bun gulaș din Avrigul natal și își adoră fiica.

PAUL ANGELESCU e foarte curios, și exact această trăsătură l-a adus către jurnalism. În România, și nu în Marea Britanie, acolo unde și-a terminat studiile. Ca să-și illustreze pasiunea, își imaginează, împreună cu noi, o groapă apărută în asfalt, care strică tuturor ziua și vehiculele. De acolo pleacă să afle cine are grijă de drum, ce firmă a obținut contractul de asfaltare și cum, duce probe din asfalt în laborator și le confruntă cu caietul de sarcini, se interesează ce instituție a statului trebuia să urmărească lucrarea și nu a făcut-o. Nu-i e deloc greu să pornească aceeași discuție, dar de la operele lui Brâncuși, complet ignorate de statul român. Paul a fost parte a echipei Știrilor PRO TV nominalizate la Premiile International Emmy pentru pachetul *România sub zăpadă* – iarna 2012 – și a descris din Nepal distrugerile provocate de cutremurul din 2015. În Grecia a surprins zilele în care economia țării se prăbușea, iar Atena era sufocată de proteste violente.

Cuprins

Cuvânt înainte	9
CRISTIAN LEONTE	
Dăruiește Viață	11
PAULA HERLO	
Margit Șerban – vindecare prin iubire	26
PAULA HERLO	
MagiCAMP – magia binelui	31
ALEX DIMA	
Salvatorii de suflete	47
ALEX DIMA	
Beard Brothers – Frăția Bărboșilor	64
ALEX DIMA	
Bogdan Tănasă – dar din dar se face casă	72
PAULA HERLO	
Raluca Ciornea – fotografia binelui	92
COSMIN SAVU	
Marian Ilie – un munte de voință	98
ALEX DIMA	
Romeo Dunca și Nelu Popa – bănățeni de frunte	106
COSMIN SAVU	
Legenda călărețului	120
COSMIN SAVU	
Florin Talpeș – protecție RO pentru www	125
COSMIN SAVU	
Români la NASA – de mult în viitor	133
RAREȘ NĂSTASE	

- Adrian Bot – succesul are accent bănăţean 141
RAREŞ NĂSTASE
- Ştefan Guzu – primarul voluntar 150
RAREŞ NĂSTASE
- Adrian Pascu Tulbure – românul din guvernul Majestăţii Sale, regina Angliei 158
PAUL ANGELESCU
- Alexandru Crăciun – bunul bucătar 169
PAUL ANGELESCU
- Vadim Toader – următoarea oprire: viitorul 178
PAUL ANGELESCU
- Andrei Şerban – regizor între două lumi 188
RAREŞ NĂSTASE
- Tudor Giurgiu – despre oameni şi filme 198
COSMIN SAVU
- Edmond Niculuşcă – salvatorul memoriei Bucureştiului 207
RAREŞ NĂSTASE
- Francesca Velicu – din vis, pe scena lumii 217
PAUL ANGELESCU

Cuvânt înainte

CRISTIAN LEONTE

Oamenii care fac binele sunt eroii acestei cărți. Oameni care s-au ridicat deasupra propriei condiții, unii deasupra vremurilor, și și-au dus tot mai sus visul, familia, comunitatea.

Pe unii i-ați văzut la *România, te iubesc!*. Pe alții, în campaniile Știrilor PRO TV sau în edițiile speciale de 1 decembrie. Sunt oameni pe care îi urmărim cu bucurie cum înving banalul, nepăsarea, incompetența, minciuna. Ei și ele sunt modele de comportament în sprijinul comunității, ei și ele au harul de a-i ajuta pe alții – în suferință sau în nevoie –, au darul și norocul să devină lideri în munca lor.

Ei și ele sunt dovezi că se poate, că voința și munca aduc rezultate, împlinire și chiar fericirea, după 30 de ani în care prea mulți români au fost alungați din țară de lipsa oportunităților oneste, de incompetenți sau ticăloși instalați peste noapte în posturi de decizie, de proiecte veșnic neîncepute vândute ca promisiuni ferme. Volumul acesta le este închinat oamenilor care împing lucrurile înainte în jurul lor, celor care luptă să schimbe lucruri care se încăpățânează să rămână neschimbate. Este un semn de mulțumire, și în același timp îndemn pentru veșnicii pesimiști sau demotivați. Oamenii acestei cărți merg într-o direcție pe care noi o credem din suflet bună de urmat, toți cei care avem speranță și muncim ca să ne facem bine. Nouă, celor din jur, țării. Și e și un răspuns pentru o veche bombăneală, „nu ne mai facem bine“.

De regulă, eroii se ascund. Cel mai greu răspund când corespondenții speciali *România, te iubesc!* vor să știe amănunte despre copilărie, despre modelul luminos care i-a ghidat. Și, când te aștepți mai puțin, dintr-un gest, dintr-un surâs, lasă să se vadă de unde le vine puterea.

Și au puteri atât de diferite!

Însoțiți-l pe Rareș Năstase peste Ocean, în inima laboratoarelor NASA, pe urmele cercetătorilor pentru care moștenirea României a însemnat succes

într-o meserie cu concurență uriașă. Sau călătoriți alături de Paula Herlo în lungul drum al unui spital construit exclusiv din fonduri private, de la protestul susținut fără menajamente de două luptătoare cu nedreptatea până la valul uriaș de solidaritate din spatele #noifacemunspital. Lăsați-vă purtați, ca Alex Dima, de energia spiritelor curate care au clădit universul MagiCAMP, și mult mai mult de-atât. Urmăriți pașii delicați ai Francescăi spre scenele baletului londonez, așa cum i-a văzut Paul Angelescu. Și creșteți odată cu festivalul de film transilvănean portretizat de Cosmin Savu.

E întotdeauna o nevoie firească de astfel de subiecte. În anchetele *România, te iubesc!* despre corupție, nepăsare, lăcomie, neștiință, fiecare dintre corespondenții speciali vorbește și despre soluții, idei care pot îndrepta lucrurile sau măcar opri răul. Dar nu e de-ajuns. Întotdeauna e o bucurie când echipa descoperă oameni care pun nevoia mai mare înaintea nevoii lor. Cei care se implică devin nu doar modele în meseria sau comunitatea lor, sunt modele de viață și au șanse să risipească frica sau comoditatea celor care încă stau deoparte.

Să vorbim însă doar despre bucurie ar fi nedrept, căci multe dintre aceste povești de succes s-au ridicat din nereușite sau din suferință. Au și ele însemnătatea lor, și nu sunt uitate. Și, în afară de firul faptelor – parte portret, parte poveste –, veți descoperi și omul din spatele reporterului. Discret, Paula, Cosmin, Alex, Rareș și Paul își scriu și emoțiile din momentele cele mai încărcate ale filmărilor. Ori dacă nu le scriu direct, le puteți citi în pauzele ceva mai lungi de respirație...

Este o carte pe care o deschidem cu optimism, ne-o dorim inspirație pentru cei care își doresc să facă binele, și model tuturor celor care văd prea multe tonuri închise în viitorul României.

Unele sunt povești urmărite de ani de zile, altele sunt special căutate cu gândul la următoarea sută de ani, sunt întâlniri magice care trebuiau să aibă loc pentru ca lucruri de negândit să se facă, istorii despre talent pus cu mult folos la muncă, aici sau în lumea largă. Ocazii perfecte pentru a spune cu un zâmbet larg „România, te iubesc!”.

Dăruiește Viață

PAULA HERLO

Era primăvara lui 2009 când am primit un mesaj pe site-ul Știrilor PRO TV. O femeie îmi scria că statul român ucide un copil de 16 ani și mă ruga să o sun. Pe vremea aceea, lucram la campania „Avem viață în sânge“, prin care ceream guvernului să înființeze Registrul Donatorilor Onorifici de Celule Stem, pentru că pacienții suferind de o formă de cancer al sângelui care nu aveau un donator în familie mureau cu zile. Iar copilul despre care îmi scria Oana Gheorghiu, căci așa se iscălise, era în această situație. Avea leucemie, boala recidivase după tratament, și numai un transplant de la un donator străin îl putea salva. Medicii români nu puteau să caute un astfel de donator, pentru că nu aveam acest registru. În țară existau trei centre pentru transplant medular, însă doar de la donatorii frați: la Timișoara, unde erau tratați doar copiii, la București și la Târgu Mureș, unde existau și pacienți adulți.

Dragoș, căci așa se numea bolnavul, își depusese dosarul să plece pentru transplant în străinătate din ianuarie 2009, dar dosarul lui zăcuse în sertarele Direcției de Sănătate Publică, timp în care starea lui de sănătate s-a degradat vizibil. Era deja martie când mi-a scris Oana, iar autoritățile nu dădeau vreun semn că ar fi interesate de soarta copilului.

Cu aceste date în agendă, am plecat să le cunosc. Mă așteptau într-o sală de ședințe a firmei de suplimente medicale la care lucra Carmen. Mi-am luat timp să le studiez. Vorbeau în același timp, iar când nu o făceau își terminau una celeilalte fraza. Le priveam din spatele unui birou, și mă gândeam: astea-s mai sărite ca mine. Mă regăseam pe mine în ele: două răzvrătite gata „să se ia de gât“ cu sistemul sanitar, pe care mi l-au descris din prima drept un sistem criminal. Știam deja. Vorbisem cu zeci de părinți ai căror copii fuseseră uciși de lipsuri, de nepăsare, de foamea de bani, de lipsa resurselor, de toate relele de care România nu reușise să se lepede. Erau exotice într-un peisaj în care pasul în spate era considerat mișcarea firească.

Îmi păreau tinere amândouă, așa că informația că fiecare din ele are un copil mare m-a luat prin surprindere. Oana vorbește cu lacrimi în ochi când se pune în locul mamei lui Dragoș.

— Putea fi copilul meu, nu? întrebă gândindu-se la fiul ei, Alex, născut în 2001.

Cu timpul, aveam să descopăr că Oana e mai sensibilă, iar cu Carmen aveam să împart sarcasmul în momentele în care simțeam că batem pasul pe loc. Ea e mama Alexiei, care are vârsta lui Alex. Locuiau în același bloc, una deasupra celeilalte, și își plimbau copiii împreună prin parc. Așa s-au cunoscut.

Carmen e brunetă și are o frumusețe pe care am mai văzut-o la actrițele franțuzoaice. E tunsă scurt, cu breton, iar părul des îi încadrează fața de veșnică adolescentă. Oana e blondă, are ochi albaștri și vorbește nazal,

***Oana Gheorghiu și Carmen Uscatu,
două răzvrătite gata „să se ia de gât”
cu sistemul sanitar.***

folosindu-se și de cuvinte, și de mâini. În același timp. E destul de greu să ții pasul cu debitul ei, dar pentru mine nu era decât o concurență căreia îi făceam față zâm-

bind. Ne găsiserăm așadar toate trei, însetate de dreptate, cu vorba lungă și multă, dar mai ales cu gura mare: „Cum, cum să lași un copil să moară?! De ce?“, îmi spunea Carmen Uscatu. Observasem că atunci când spunea ceva grav puncta printr-o pauză lungă, timp în care ochii i se măreau și se uita fix la mine. Și dacă nu răspundeam, umplea ea pauza: „Pentru că nu le pasă, pentru că ei vin doar la serviciu și fiecare pacient e un număr pe dosar. N-are viață.“

Despre Dragoș aflaseră dintr-un e-mail primit de Oana, care i l-a trimis și lui Carmen. Era un mesaj de strângere de fonduri pentru ca băiatul să poată pleca la tratament în străinătate.

— Era un e-mail prin care se cereau 150.000 de euro pentru ca Dragoș să fie tratat în străinătate. Era un e-mail clasic. N-o știam pe mama lui, nu știam nimic, spune Oana.

— Ne-am gândit că noi nu putem strânge o asemenea sumă, dar există acel E112, de care ar trebui să beneficieze. Am aflat apoi că nu se încadra la E112, ci că ar fi trebuit să acceseze altă modalitate de a pleca la tratament în străinătate.

Au scotocit prin legi și au găsit Ordinul 50 al Ministerului Sănătății, care prevedea ca bolnavii care nu pot fi tratați în țară să aibă dreptul să fie tratați peste graniță, dar nu prevedea esențialul: un termen clar în care dosarele să fie aprobate sau respinse.

Aflasem rapid, din relatarea lor pe două voci, că dosarul lui Dragoș zace la Direcția de Sănătate Publică pentru că n-au găsit un șofer să-l ducă la Ministerul Sănătății ca să primească finanțare pentru transplant. S-au oferit să-l ducă ele, dar legea nu le permitea. Așa că s-au hotărât să facă miting.

— Mâine mergem la Primărie și cerem aprobare pentru poimâine.

— Bun! răspund grăbită, ca să nu rămân în urma elanului lor.

Ne dăm întâlnire în fața Guvernului, pe trotuarul de la Antipa, unde ar fi trebuit să se adune colegii de clasă ai lui Dragoș și voluntarii care ajutaseră până la acel moment la trimiterea lui în străinătate. Ne luăm rămas bun, iar eu aștept de la ele un semn că au primit aprobare pentru miting. O primesc a doua zi la prânz.

— Ne-am dus și am început să batem pe la uși. Bine-nțeles că toți funcționarii ne duceau de la o ușă la alta. Era ca-n *Moartea domnului Lăzărescu*, spune Oana.

— Până când ne-a crescut tensiunea și ne-am dus la primarul Sorin Oprescu, și am zis că noi nu plecăm până nu vorbim cu Oprescu. Că trebuie să înțeleagă că e o problemă de viață și de moarte. Moare un copil! Am făcut gălăgie, a venit jandarmul și ne-a spus că e instituție publică. Am zis „da, noi suntem Publicul“, completează Carmen.

— Am plecat cu autorizație! Au știut că n-o să scape de noi, mai spune Oana râzând.

Dar când au rugat-o pe directoarea liceului să-i cheme pe colegii lui Dragoș la miting au avut un șoc.

— Ne-a întrebat: „Da’ cum vă permiteți voi să faceți miting?“, povestește Carmen. „Păi îi luăm pe numele nostru și pe răspunderea noastră penală, așa cum ne-au spus cei din comisie de la primărie.“

— „Nu putem să facem așa ceva, că nu ne dă voie inspectoratul“, îi preia Oana ideea, referindu-se la directoarea liceului. A fost un șoc să vedem că niște oameni, erau două directoare ale unui liceu bucureștean, nu făceau nimic pentru un elev de-al lor aflat într-o situație groaznică.

Liceenii au aflat totuși despre miting dintr-un e-mail, și a doua zi erau la Guvern, unde ajusesem și eu. M-am strecurat printre copiii care purtau pancarte cu diferite mesaje: ABOLIȚI PEDEAPSA CU MOARTEA, DECIZIA GUVERNULUI – CONDAMNARE LA MOARTE, în vreme ce pe fundal se aude *vrem dreptul la viață, vrem dreptul la viață!*. La un moment dat, o văd pe Oana vorbind la telefon și mă apropii de ea.

— Să știți că nu sunt singurele cazuri, și cred că dumneavoastră veți găsi bani dacă vreți, dar eu cred că e lipsă de voință. Deci vă rugăm să-i transmiteți

domnului ministru că mitingul nu-l putem opri, pentru că vrem să continuăm lupta pentru toți pacienții aflați în situația lui Dragoș.

Un consilier al ministrului sănătății îi cerea Oanei să oprească mitingul, în timp ce Carmen dădea interviuri presei venite să vadă două mame luptând pentru viața unui copil pe care nici măcar nu-l cunoșteau.

— Pentru ei toate sunt niște dosare. Și cred că e politica de a păstra fondurile: sunt niște dosare care trebuie întârziate pentru ca acești oameni să moară, le spunea Carmen jurnaliștilor.

Luptau, de fapt, și pentru principiile lor, și pentru că nu mai suportau poziția „ghiocelul“, în care oamenii se așezau de frică. Protestul lor a determinat Guvernul să aloce bani, iar Dragoș a plecat pe targă, în stare gravă, în Israel. Medicii l-au stabilizat cu greu, pentru că venise cu mai multe infecții nozocomiale. A reușit totuși să facă transplantul cu celulele donate de un neamț. Din când în când, mama băiatului le ținea la curent cu starea lui Dragoș. La una dintre discuțiile cu ea am fost de față.

— Cum e? o întreabă Oana.

— Ce să vă zic? Cred că în viața mea n-am fost așa de confuză.

— De ce?

— Că nu mai înțeleg nimic.

— Tu știi că perioada..., încearcă Oana s-o îmbărbăteze pentru perioada dificilă post-transplant.

— Da, știu că totul e normal, dar așa sunt eu, cred, le spunea celor două femei care o ajutaseră.

— E deprimată, dar trebuie să fie mai tare, îmi spune Carmen.

Cu tonul ferm, Carmen îi vorbește mamei despre curaj, despre ambiție și despre puterea de a înfrunta moartea. Vorbește cu emoția omului care a

Luptau, de fapt, și pentru principiile lor, și pentru că nu mai suportau poziția „ghiocelul“, în care oamenii se așezau de frică.

trecut prin toate astea. În anul 1998, într-o zi ploioasă de iulie, era în mașină cu viitorul ei soț și cu sora acestuia. Mergeau la Iași să facă cumpărături, dar într-o fracțiune de secundă viața i s-a dat peste cap.

— Mergeam cu prietenul meu spre Iași, ploua îngrozitor, își amintește Carmen. S-a întâmplat fenomenul de acvoplanare și am intrat într-un copac. Ei au murit amândoi, eu am supraviețuit, spune uitându-se la mine fix.

A supraviețuit accidentului, dar numai norocul a făcut să supraviețuiască sistemului sanitar. Când a ajuns la spital, unii doctori au vrut să-i amputeze un picior, însă un medic cu har i l-a salvat. De nenumărate ori a fost la un pas de moarte, dar a învins-o de fiecare dată.